

[Gregersen.]

Tingene skulde træde sammen til Den Forenede Rigsdag; blot holdt Venstre naturligvis paa, at de gamle konservative Garantier for Landstinget skulde bevares, en længere Valgperiode, vanskeligere Opløselighed og indirekte Valg. Men altsaa, den af Venstre skitserede Ordning hvilede i Virkeligheden paa den samme Idé som det Forslag, Forligspartierne gjorde til deres: to Kamre, der i Konfliktsituationer traadte sammen til eet for ved almindelig Flertalsafgørelse at bringe Konflikten ud af Verden.

Paa et senere Tidspunkt, efter Ordlyden i Kommissionsbetænkningen at dømme paa det Tidspunkt, da Forliget mellem de tre Partier var endeligt sluttet, skete der en overraskende, men glædelig Begivenhed i Venstre. Partiet omvendte sig og bekendte sig til det rene Etkammersystem. Man kan følgelig ikke med Rette paastaa, at naar det ikke lykkedes at faa Venstre med til et Forlig med Regeringen, skyldtes det Venstres Ensidighed. Nej, Venstre har, saa vidt vi andre kan læse i Betænkningen, falbudt et i Konflikttilfælde af to Kamre sammensmeltet Etkammer. Det er uforstaaeligt for os, og formentlig ogsaa for Vælgerne, hvorfor Skæbnen vilde det saa, at Venstre holdt fast og urokkeligt paa Tokammeret, saa længe Regeringspartierne ønskede det rene Etkammer, for i samme Øjeblik Forliget er sluttet om Tokammersystemet at gaa til lige saa fast at holde paa et rent Etkammersystem.

Der har i Venstrepressen været rettet et Angreb paa mig, fordi jeg, som det hedder, har gennemhaanet den Institution, der hedder Rigstinget. Det er kedeligt, siger „Vestkysten“, at høre en Ordfører gaa voldsomt imod et Forslag, og saa gaa med til det i Løbet af et Par Maaneder. Den Beskyldning er naturligvis beregnet til videre Brug under de kommende Valg. Det maa maaske derfor være mig tilladt at gøre opmærksom paa, at jeg ikke har ændret min Indstilling over for Rigstinget en Tøddel i de forløbne to Maaneder. Jeg er i Dag lige saa stærk en Modstander af Rigstinget, som jeg var det den Gang, hvad „Vestkysten“ ogsaa meget godt ved Besked med, det kan den læse sig til i Betænkningen, den kan gøre sig bekendt med, at Retsforbundets Ændringsforslag gaar ud paa at fjerne Rigstinget uden Forbehold af nogen som helst Art. Vi har ikke raabt Etkammer og saa puttet to, tre smaa Landsting ind til Erstatning, saaledes som Venstre gjorde det, da det stillede med sine Ændringer i Udvalget.

Dernæst maa jeg gøre opmærksom paa,

at det ogsaa i anden Henseende er en fuldkommen Forvanskning af Kendsgerningerne at paadutte os en anden Holdning end den, vi indtog under Sagens første Behandling. Jeg gjorde Stillingen op, saaledes som jeg mente den laa. Jeg vidste — og det har bekræftet sig —, at den Overenskomst, der var indgaaet, var urokkelig. Derfor udtalte jeg ved første Behandling, hvad jeg senere skrev i Betænkningen, at hvis vi ved tredje Behandling skulde blive stillet over for Valget imellem den gamle Forfatning med sit Landsting og det nye Forslag, fremkommet af Kommissionsforhandlingen, kunde der ikke være Tvivl om Retsforbundets Stilling. Jeg udtalte, at Regeringsforslaget vilde afskaffe saa megen gammel Uret, at vi vilde medvirke til dets Gennemførelse. Det var saa klare Ord, at det er ubegribeligt, at et hæderligt Blad vil forsøge et Bagholdsangreb af den angivne Natur.

Men naturligvis er der den Mulighed, at Bladet kun har erfaret mit Angreb paa Rigstinget og ikke har sat sig ind i, hvad jeg i øvrigt har sagt, og har glemt min Vurdering af det gamle Tokammersystem contra det nye, som jo indfører 23 Aars Valgret, ikke indeholder konservative Garantier i Retning af vanskelig Opløselighed, ikke har længere Valgperiode og sidst, men ikke mindst, ikke aabner Mulighed for det ene Kammer for at hindre Flertallet i at regere og for at forfuske Ansvaret for de trufne Afgørelser, men trods det indlagte Righospital med dets Valgmaade — som jeg synes lige saa lidt om som Venstre — dog bygger paa det Grundlag, som er det eneste mulige for et virkeligt Folkestyre: at Vælgerne paa Valgdagen kan dømme Parterne imellem.

Venstre vil vel indrømme mig, at naar den nye Forfatning er gennemført, hvis den bliver det i den foreslaaede Skikkelse, vil det gamle Spil mellem Regeringen med dens Flertal i Folketinget og Oppositionen med dens Flertal i det andet Ting, ikke kunne gentages. Regeringspartierne vil ikke kunne fremsætte Agitationsforslag, som de ikke ønsker gennemført, men som de med usvigelig Sikkerhed ved at det andet Ting vil stemme ned. Efter den nye Forfatning vil Regeringen altid kunne føre sine Forslag igennem, og den vil indrette dem derefter. De Partier, som fører Forslag igennem, vil altid have det fulde Ansvar, uden Mulighed for at skyde Skylden paa andre, og Vælgerne, hvad der er en meget vigtig Forudsætning for Folkestyret, vil kunne dømme Parterne imellem og have et virkeligt Grundlag for at flytte Stemmerne, efter som deres